



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτῳ χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκατέσσαρες τοῦ Μᾶη,
τὸ Κουδέρνο πρῶμα πάει.

Ἑπτὰ πούντος καὶ διακόσα,
καὶ διψὰ ἢ κάθε γλώσσα.

Παντοῦ ἐπιτροπαῖς
καὶ ἄλλαις προκοπαῖς.

Τὰ νέα εὐτυχήματα, τρελλή μου Μοῦσα, ψάλλε...
καὶ πάλιν ἐσυστήθησαν ἐπιτροπαὶ μεγάλαι,
καὶ γίνεται συγχώνευσις εἰς τὰς νομοθεσίας
καὶ αὐστηρὰ ἐπίβλεψις εἰς χρήσεις δημοσίας,
καὶ ἀπὸ τώρα. φαίνεται, οἱ νόμοι δὲν θ' ἀργοῦν
καὶ ὅλα τὰ δημόσια καλῶς θὰ λειτουργοῦν.



Παντοῦ σοφὴ συζήτησις μεγάλων γεγονότων,
παντοῦ ἀναθεώρησις, παντοῦ φιλοπατρία,
κι' εἰς ταύτην τὴν ἐπιτροπὴν θὰ λάβῃ μέρος πρῶτον
καὶ ὁ Βλαχάνης ὁ γνωστός κι' ἡ ἄλλη ἐταιρεία,
ὅπου μεγάλας ἔκαμε πραγματικῶς θυσίας
εἰς ἔσοδα, εἰς ἔξοδα, εἰς χρήσεις δημοσίας.



Ἦ δὲ ἀντιπολίτευσις ἐκ νέου ἐξεμάνη
κι' ἀγρία ὅπως πάντοτε τὸ σύμπαν ἀνατρέπει,
ἢ δὲ Πρωτὰ ἢ καλὴ τοῦ γαύρου Δεληγιάννη
κι' εἰς ταύτην τὴν ἐπιτροπὴν πλεκτάνας διαβλέπει,
κι' ἐλπίζεται συμβιβασμὸς πῶς θὰ ἐπέλθῃ τέλος,
ἂν γίνῃ ὅσῳ ἐπιτροπὴν κι' ὁ Γρηγοράκης μέλος.



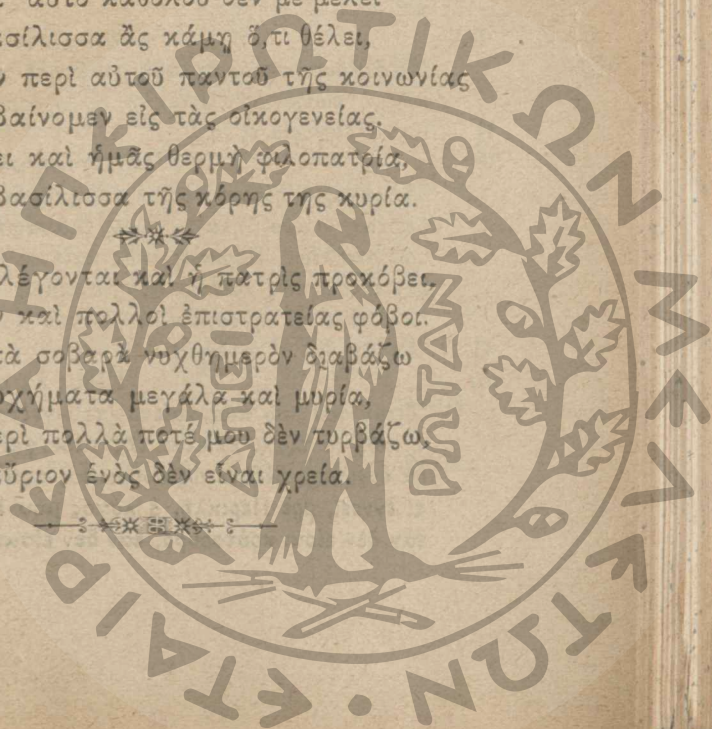
Τὸ θέρος ὅμως ἔφθασεν ἐφέτος ἐνωρὶς
κι' οἱ δρόμοι διορθώνονται πρὸς χρήσιν δημοσίαν,
ἐν τούτοις, ὅπως ἔγραψε καὶ μιὰ ἐφημερίς,
ἢ προσφιλῆς μας Ἀνασσα πηγαίνει ὅσῳ Ρωσσίαν,
διότι Δοῦκα ἐνδοξον ἢ κόρη τῆς θὰ πάρῃ,
κι' ὁ κόσμος τῷ χει τοῦμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.



Ἀλλὰ ἐμένα δι' αὐτὸ καθόλου δὲν μὲ μέλει
καὶ ἡ σεπτὴ βασίλισσα ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει,
κι' ἂν συζητοῦν περὶ αὐτοῦ παντοῦ τῆς κοινωνίας
ἐμεῖς δὲν ἐπεμβαίνομεν εἰς τὰς οἰκογενείας.
Ναὶ μὲν ἐμπνέει καὶ ἡμᾶς θερμὴ φιλοπατρία,
μὰ εἶναι κι' ἡ βασίλισσα τῆς κόρης τῆς κυρία.



Τοιαῦτα τώρα λέγονται καὶ ἡ πατρίς προκόβει
ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἐπιστρατείας φόβοι.
Κι' ἐγὼ αὐτὰ τὰ σοβαρὰ νυχθημερὸν διαβάξω
καὶ βλέπω εὐτυχήματα μεγάλα καὶ μυρία,
ἀλλὰ ποσῶς περὶ πολλὰ ποτέ μου δὲν τυρβάξω,
ἀφοῦ διὰ τὴν αὔριον ἄνδρς δὲν εἶναι χρεῖα.

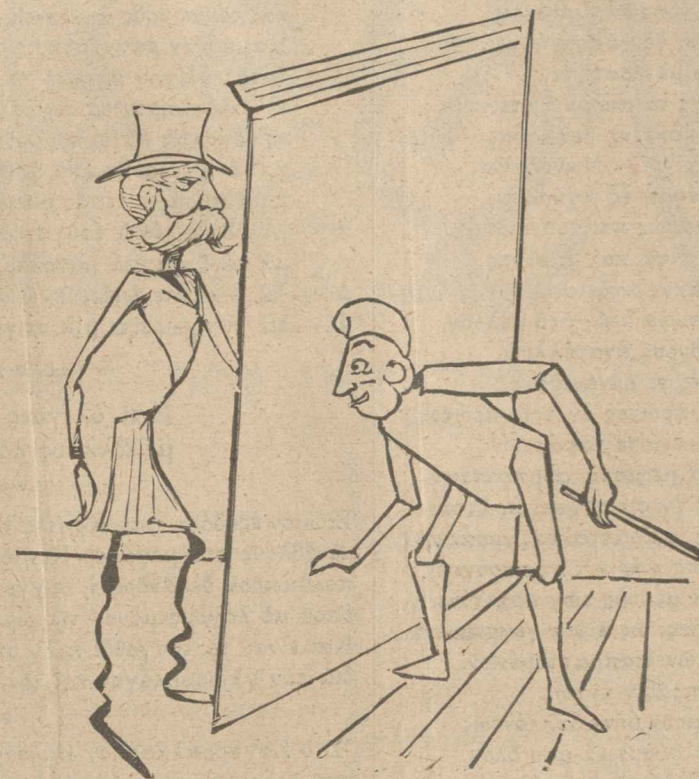




Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Ω γεγονότα φοδερὰ κι' ἀπαίσια τὰ μάλα !
Π.—Τί τρέχει πάλι, Φασουλῇ ;
Φ.—Τρεχάματα μεγάλα.
Π.—Πῶς με τρομάζεις πάντοτε μ' αὐτὰ τὰ τρίτσα κάτσα !...
Φ.—'Η Μανωλάδα καίεται...
Π.—Θὰ σοῦ ληθῇ καμμιὰ μπάτσα.
Φ.—'Η Μανωλάδα καίεται, καὶ τοῦτο πιστεύσέ το,
ἡ Μανωλάδα καίεται σοῦ λέγω, Περικλέτο,
ἡ Μανωλάδα καίεται, ἡ Μανωλάδ' ἀνάδει,
κι' ὁ βασιλεὺς ἀμέριμνος ἀέρε φρέσκο χάδει.
Π.—Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῇ...
Φ.—Παρὸν ντοννὲρ σοῦ λέω...
ἡ Μανωλάδα καίεται καὶ μεῦρεται νὰ κλαίω.
Τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸ ἔγραψαν τὰ φύλλα.
Π.—Τὸ σῶμα μου κατέλαβε φρικτὴ ἀνατριχίλα.
Φ.—'Εν τούτοις λέγουν, Περικλῆ, πολλοὶ τῶν εἰδημόνων
πῶς εἶναι τοῦτ' ἡ πυρκαγιὰ ἀλληγορία μόνον,
μὲ ἄλλους λόγους ἡ φωτιὰ δὲν ἔγινε 'στ' ἀλήθεια,
καὶ εἶναι ὅλα φέμματα καὶ εἶδος παραμύθια,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Μανωλάδα
δὲν ἔκαψαν, βρὲ Περικλῆ, οὐδὲ περικοκλάδα,
μὲ ἄλλους λόγους δὲς εἰπεῖν ἡ Μανωλάδα θάλλει
κι' οὐτ' ἕνα κἄν γρασίδι τῆς δὲν ἔγινε αἰθάλη.
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους, Φασουλῇ, δὲν σὲ καταλαμβάνω
καὶ ἀπαιτῶ ἐξηγήσιν...
Φ.—'Αμέσως σοῦ τὴν κάνω.
Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ μελέτησε καὶ κρίνε
πῶς ἡ φωτιὰ, βρὲ Περικλῆ, ἀλληγορία εἶναι.
Π.—Κι' ἀλληγορία τί ἐστὶ ;
Φ.—'Ω παχυλὴ μυρία !
'Αλληγορία, ἔδανον, ἐστὶν ἀλληγορία,
ὅποταν γράφω δηλαδὴ χωρὶς διασαφίσεις
τοῦ βασιλέως, Περικλῆ, πῶς καίεται ἡ κτῆσις,
δὲν ἐννοῶ πῶς καίεται πραγματικῶς τὸ κτῆμα,
ἀλλ' εἶναι ἀλληγορικὸν τοῦ λόγου μου τὸ σχῆμα.
Π.—'Ακόμη δὲν σ' ἐννόησα...
Φ.—Εὐθὺς θὰ μ' ἐννοήσης.
'Όταν σοῦ πῶ πῶς καίεται τοῦ γείτονος ἡ κτῆσις,
ἡ πῶς τὸ τζάκι καίεται τῆς τάδε γείτονος μου,
θὰ ἐννοήσης βέβαια ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου
τί ἐννοεῖ, βρὲ Περικλῆ, ὁ λόγος μου ἐκεῖνος,
ἐὰν δὲν εἶσαι κούτσουρο, ἐὰν δὲν εἶσαι κτῆνος.

- 'Ετοι καὶ ὅταν σοῦ εἰπῶ μ' ἀλληγορίας σχῆμα
πῶς καίεται τὸ ἐνδοξὸν τοῦ βασιλέως κτῆμα,
δὲν ἐννοῶ πραγματικῶς πῶς τὸ λυμάνει,
ἀλλ' ἄλλο τι, βρὲ τενεκέ, ἡ φράσις μου σημαίνει.
Σημαίνει ἐπανάστασιν ὁ λόγος μου, κασιδῆ,
σημαίνει ὅτι κούνημα θὰ κάμω τοῦ Δεδίη,
σημαίνει πῶς τὴν σπάθην μου γενναίως θ' ἀνασείω,
σημαίνει ὅτι τὴν λαὸν εὐθὺς θὰ ἐξεγείρω,
σημαίνει ὅτι γρήγορα θὰ φέρω καταιγίδας,
ὅτι θὰ κάμω τριψάλα τοῦ θρόνου τὰς σάνδας,
ὅτι πυρὰν καταστροφῆς ἀπὸ παντοῦ θ' ἀνάψω
κι' ὑπὸ ἐρείπια σωρῶν τὸν τύραννον θὰ θάψω.
Αὐτὸ σημαίνει, κούτσουρο, ἐκεῖνο τὸ καμίνι,
αὐτὸ σημαίνουν, ἔδανον, οἱ λόγοι μου ἐκεῖνοι,
μὲ ἄλλους λόγους ἀρχινᾷ νὰ μοῦ βρωμᾷ μπαρούτι,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, σκαλᾶθουμα, τσιφούτι.
Καὶ ἂν μὲν εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ καμίνι,
εἶναι φωτιά, βρὲ κουτεντέ, κι' ἐντὸς ὀλίγου σὺνι,
ἂν εἶναι ὅμως, γαίτδαρε, ἀλληγορία τότε
ἂς τρέμουν οἱ βασιλικοὶ, ἂς τρέμουν οἱ πρόδοι.
Π.—Μὴ με τρομάζης, Φασουλῇ, με τὰς ἀλληγορίας.
Φ.—'Ιδὲ τὰς φλόγας, Περικλῆ, ἰδὲ πυρὰς μυριάς...
ἡ Μανωλάδα καίεται, ἡ Μανωλάδ' ἀνάπτει,
καὶ μία χεὶρ ἀόρατος δι' ὅλους λάκκον σκάπτει.
Π.—Τί θὰ γενοῦμε, Φασουλῇ ;
Φ.—'Ας φύγωμεν με τρέμει
τὴν νέαν 'Ιερουσαλήμ, τὴν πόλιν τῶν Σοδόμων.
'Ας φύγωμεν χωρὶς κανεὶς ὀπίσω του νὰ ἴδῃ.
Π.—'Ιδοῦ ! θαρρῶ τριγύρω μου πῶς βλέπω τὸν Δεδίη
κι' ἰδοῦ φωτιάς ὁ Νικολῆς τινάζει κἄπου κἄπου,
καὶ φλέγονται τὰ μέγαρά τοῦ καθεὶς σατράπου,
μὰ καίεται, βρὲ Φασουλῇ, μέγ' ὅτῃς φωτιάς τὸν κτῆμα
κι' ἐκεῖνο τὸ σπητάκι του ποῦ ἔδραλε 'στὸ λῶτο.
'Ιδέ, ἰδὲ τριγύρω σου...
Φ.—'Ω ! τί φωτοχυσία !
τί θέαμα ἐξαίσιον !... τί λάμψις ἐξαισία !...
Δὲν ξέρεις πῶς νὰ τὴν εἰπῇς καὶ νὰ τὴν περιγράψῃς;
μὴν τιάσης σπέρτο, Περικλῆ, ταγέρο μὴν ἀνάρη;
'Ανάδουν ὅλα μοναχὰ, παντοῦ ὀργὴ Κυρίου,
φωτιά καὶ 'στὰ χρεώγραφα ἐκεῖνα τοῦ Λαυρίου,
φωτιά ἐδῶ, φωτιά ἐκεῖ, φωτιά καὶ παραπέρα,
γιὰ κύττα σπίνθες ποῦ πετοῦν ἀπ' ἄνω 'στὴν ἀέρα.
'Όπου κι' ἂν πᾶω καίσομαι κι' ὅπου σταθῶ φροντίζω
ἀπὸ τὴν λαύρα, Περικλῆ, ἐφέτος δὲν γλυτόνω.
Κάνω νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, ἰδοῦ ἐμπρὸς σπινθήρες...
κάνω νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ, ἰδοῦ ἐμπρὸς κρατῆρες.
'Απὸ παντοῦ ἡφαιστεία, καταστροφὴ καὶ τρέμει,
ἐκλείσθη πᾶσα ἔξοδος, ἐκλείσθη κάθε δρόμος.
Θεκέλ, Φαρές, φωτιάς, φωναὶς, ἐπαναστάσεις, ἔφη,
ξίφι μπαλέρ, ξίφι μαλέρ, ἀλληγορία, γρίφοι,
χρεωκοπία, Δαύρια, ναυάγια, φουρτούναις,
καὶ ὅλα κατακόκκινα καθὼς τῆς παπαρούνας.
Θὰ ναυαγίσω, θὰ καῶ, θὰ χάσω τὰ νερά μου,
πάρε, μυρέ, τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
κι' ἂς κλαύσωμεν τὴν μοῖραν μας καὶ συμφορὰς μωρὲς.
Π.—Μὰ λάβε καὶ δικτὼ σθερχιαὶς χωρὶς ἀλληγορίας.



Φασουλῆς ὁ μπεχλιβάνης
καὶ ὁ Θῆτα Δελιγιάννης.

- Φ.—Τίς ὁ κτυπὼν τὴν θύραν μου ;
Δ.—'Εγώ...
Φ.—Τίς σὺ ;
Δ.—'Εκεῖνος.
Φ.—Δαλῆσατε σαφέστερον καθόσον εἶμαι κτῆνος.
Δ.—'Ο πρῶην πρωτοκάθεδρος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.
Φ.—'Α ! τώρα σὰς ἐννόησα...
Δ.—Εὐχαριστῶ...
Φ.—'Επίσης.
Καὶ τί ζητεῖτε ;
Δ.—'Οπαδοῦς, τοῦτέστιν ἡμετέρους...
Φ.—'Αν θέλετε νὰ εὑρετὲ πολὺ περισσοτέρους
'στὴν παρακάτω γειτονιὰ παρακαλῶ νὰ πᾶτε,
κι' ἐμένα νὰ μ' ἀφήσετε, ἂν ἔντως μ' ἀγαπάτε.
Δ.—'Ανοίξατε, παρακαλῶ...
Φ.—Καὶρὸν δὲν ἔχω τώρα,
διότι ἐπροχώρησε καὶ τῆς νυκτὸς ἡ ὥρα.
Δ.—'Ανοίξατε, παρακαλῶ...
Φ.—Φορῶ τὸ νυκτικὸν μου
καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ σὰς δεχθῶ με τὸ ἐσώδρακόν μου.
Δ.—Δὲν με πειράζει, ἔλθετε...
Φ.—Μὰ μήπως εἰσθε φάσμα,

ἡ δαίμων τῆς κολάσεως ἡ φαντασία πλάσμα,
ἡ Χαλιδᾶς Τελώνιον με μάτιζα κουκουθᾶγας,
ἡ καὶ βουκόλας τῆς νυκτὸς ὡς ὁ Θανάσης Βάγιας,
καὶ τῶν νεκρῶν ἀφήσατε τὴν ἐρεβώδη χώραν
καὶ κρούετε τὴν θύραν μου κατὰ τοιαύτην ὥραν,
ἐνῷ παντοῦ ἀπλόνονται τῶν μεσανύκτων σκότη,
καὶ πᾶς Ταμίας Ἰσυχὸς 'στὰς φυλακὰς δυνώττει ;
Σταθῆτε εἰς τὴν κλειδαριὰ νὰ βάλλω τὸνά μάτι
κι' ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυνά νὰ σὰς ἴδω κομμάτι.
'Α ! εἰσθε σεῖς ὁ 'Εἰς, ὁ πρῶτος Θεωράκης,
δὲ ἔνπερ ἐκρυπτε πορὰ ὁ φίλος Γρηγοράκης.
Νὰ ! βλέπω τῆς μπαρμπεταὶς σὰς καὶ τὸ γλυκὺ σὰς ὕψος,
μὰ βλέπω καὶ τὸ βλέμμα σὰς τὸ κοπιερὸν ὡς ἔξωτος,
κι' ἀναγνωρίζω εἰς αὐτὰ τὴν ἐν ταῖς ἴσοις πρῶτον,
τὴν τοῦ Σουλῶγου Ἰδρυτὴν, τὸν ἀνὴρωπον τῶν φῶτων,
τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀρχηγῶν καὶ τὸς ἡμετέρων,
καὶ τοῦ Δεδίη τοῦ Σαίν-Ζουστ τὸν φίλτατον ἐταῖρον.
'Α ! τώρα σὰς ἐννόησα κι' ἀναγνωρίζω πλέον
τὸν φοδερὸν πολέμιον Αἰλῶν καὶ βασιλέων,
ποῦ ἔρχεται διὰ νυκτὸς τὸν σπόρον του νὰ σπείρῃ
καὶ ἡμετέρους ὀπαδοῦς ὀπίσω του νὰ σύρῃ.
Κτυπάτε εἰς τὴν θύραν μου κι' ὁ Φασουλῆς ἀκούει.

ἡ θύρα δὲ ἀνοίγεται εἰς ὄντινα τὴν κρούει,
καὶ ὁ κτυπὼν εἰσέρχεται καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει,
καὶ ἡ ἐλπίς, μὲν σὲρ ἀμί, ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει.

Δ.—'Ανοίξετε, παρακαλῶ, μὴ ἔξω μὲ κρατῆτε.

Φ.—Καὶ ποίου εἶδους ὁπαδοὺς πρὸς τὸ παρὸν ζητεῖτε;

Δ.—'Αντάρτας καὶ βασιλικούς μὲ κόκκινη βελλάδα,
ὁποῦ νὰ βάζουν κάποτε φωτὰ 'στὴν Μανωλάδα,
ἀνάπτοντας αὐτοστιγμὴ ὡς δέσμη ἐξ ἀχύρου,
τοῦτέστιν ἄνδρας τοῦ πυρὸς καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου,
Λεβίδας, Κοντογιάννηδες, μὲ ξίφη καὶ μανδύας,
ὁποῦ νὰ κάνουν κάποτε πολιτικὰς κηδεῖας.

Φ.—Τοιοῦτος ἔσομαι καὶ ἐγὼ καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον,
ἀστὴρ εἰς τὴν ἐρίζοντα τοῦ ἔθνους ἀνατέλλων,
ἀντάρτης καὶ βασιλικὸς καὶ μέγας συνωμότης,
καὶ εἶδος πρωτοσύγγελος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
τοὺς κύκλους τοὺς βασιλικούς ἐνίοτε ταράττων
καὶ μὲ τοὺς διαπράττοντας τὰ μέγιστα συμπράττων,
καὶ λέγων πῶς εἰ πράττειντες ἐν συνηδίᾳ: πράττουν
καὶ αἱ πράξεις κλέος ἀφθιτὸν 'στοὺς πράττοντας χαράττων,
καὶ πάντα τὰ πραττόμενα πρὸς χάριν τῶν παρόντων
οὐ κατὰ πράξιν πράττονται ἐκ μέρους τῶν πραττόντων,
ἀλλ' εἰ τὰς πράξεις πράττειντες, ὡς εἶναι γεγραμμένον,
τὰς πράττουν μὲ συνείδησιν τῶν διαπραττομένων,
τὰ δὲ διαπραττόμενα διὰ τὴν πράξιν ὄντως
τοὺς ταῦτα διαπράττοντας τιμῶν ὑπερβαλλόντως.

Δ.—'Ω! βλέπω πῶς γνωρίζετε τὸ σὺότημά μου ὄλον.

Φ.—'Εὰν καὶ εἶναι σύστημα ἐκ τῶν πολὺ δυσκόλων,
πλὴν τὸ ἐσπεύδα' ἄλλοτε καὶ σὰν νερὸ τὸ 'ξεύρω...

Δ.—Τοιαύτους τώρα ὁπαδοὺς ἐπιθυμῶ νὰ εὕρω.

Φ.—Κι' ἐλπίζω πῶς θὰ εὑρετε μὲ πᾶσαν εὐκολίαν
καὶ ἐδῶ, μὲν σὲρ Θεόδωρε, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν,
ἀν καὶ ὁ Ράλλης ὁ ξανθὸς θαρρῶ πῶς σὰς προδίδει...

Δ.—'Εκάρματε κουνήματα ποτὲ ὡς τὴν Λεβίδη;

Φ.—Κουνεῖσθαι, πρωτοκάθεδρε, ὁπότεν εὕρω κούνια,
κουνεῖσθαι καὶ 'στὸ σπῆτι μου καὶ σ' ὄλα τὰ καντούνια,
κουνεῖσθαι ἔταν ὁ θεὸς καὶ πρὸς τὰ κάτω στρέψη
καὶ τεύρεται ἡ ὄρεξις τὸν κόσμον ν' ἀνατρέψη,
κουνεῖσθαι πότε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πότε ἀπ' ὀπίσω,
καὶ σ' ὄλα τὰ κουνήματα προσέχω μὴν κτυπήσω,
κουνῶ τὸ κάθε χέρι μου, κουνῶ καὶ τὸ ποδάρι,
ἀλλὰ κλωτῶ καὶ κάποτε ὡς ἄγριον μουλάρη,
καὶ εἶμαι ὄλος κούνημα καὶ ὄλο κινήσεις κάνω
σὰν ἐλθῇ ἀλογόμυγα 'στὴ μύτη μου ἀπάνω.

Δ.—'Μπορεῖτε σεῖς νὰ βάλετε φωτὰ 'στὴν Μανωλάδα;

Φ.—Μὲ δύο σπέρτα εἰμπορῶ νὰ καύσω τὴν 'Ελλάδα
καὶ ὄλον τὸν Πρωθυπουργὸν πετρέλαιον ν' ἀλείψω
καὶ ὡς ποντικὸν αὐτοστιγμὴ 'στοὺς ἑρμούς νὰ τὴν ῥίψω,
καὶ νὰ καὶ ὀλέκληρον τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος
καθὼς τοῦ πάλαι Μωϋσὴ ἐκαίετο ἡ βάρσ,
καὶ ἀπ' ὀπίσω ἀστραπὰς μετὰ βροντῶν ν' ἀφίνω,
ἀρκεῖ ἐγὼ νὰ μὴν καὶ τέφρα νὰ μὴ μείνω.

Δ.—'Α! γύρα τέλος ὁπαδὸν καθὼς ἐγὼ τὸν θέλω,
καὶ τώρα τοὺς ἐπιφανεῖς κατὰ διαδόλου στέλλω.
Καὶ πάλιν ἐπανάστασις θὰ σείσῃ τὴν 'Ελλάδα,
ἐντὸς ὀλίγου θὰ καὶ ὄλ' ἡ Μανωλάδα,
καὶ ὀλέκληρον θὰ συγκαὶ τὸ ἔθνος τῶν 'Ελλήνων
καὶ ἐγὼ θὰ ἔδω πορφυροὺς ἐκ τῶν φλογῶν ἐκαίω
καὶ ὁ Τρικουπὴς θὰ χαθῇ καὶ ὁ Ράλλης καὶ οἱ σὺτοι
ποῖα πυρὰ!... τί ἀστραπαὶ!... τί φλόγες!... τί σπινθήρες!

Φ.—'Αλλὰ καὶ ἐγὼ ἐσύγκαψα μὲ τὴν πολλὴν τὴν ζέστη,
μὰ νὰ! καὶ μὴ πυγολαμπίς, κολοφωτὰ τοῦτέστι.

Δ.—'Ω φίλτατε ἡμέτερε, ὦ δόξα τοῦ καιροῦ μου!

Φ.—Μὲ συγχωρεῖτε μὴ σιγὴν νὰ πάω πρὸς νεροῦ μου.

— * * * —

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Βιβλίον ἐξεδόθη ὑπὸ Κρητὸς Βαρδίδη
μὲ ἄθλους τοῦ μεγάλου Κρητὸς Δασκαλογιάννη,
πολύπειρον δὲ ἄνδρα ἢ συγγραφὴν προδίδει,
ὁποῦ μὲ λόγους μόνον τῆς ὥραις τοῦ δὲν χάνει.
Καὶ εἶναι τὸ τραγοῦδι πολὺ σημαντικὸν
διὰ τὸν γλωσσολόγον καὶ τὸν ιστορικόν.

— * —

'Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον Βαλσάμη τοῦ Θωμά,
ποῦ τοὺς ζαχαροπλάστας κατ' ἐξοχὴν τιμᾷ,
κάτω τοῦ 'Υπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης
ἐκεῖ στιγμὰς ὀλίγας θὰ εὕρῃς εὐφροσύνης,
ἐκεῖ θὰ 'βρῇς τὰ πρῶτα τοῦ κόσμου παγωτά,
καὶ ρούφα κάθε 'μέρα πέντ' ἔξῃ ἀπ' αὐτά.

— * —

Δραχμὴν ἂς δώσῃ ὁ καθεὶς καὶ διὰρ' ἂν δὲν βασιλῇ
πρὸς μίαν ἐπιχείρησιν μεγάλην καὶ ἐθνικὴν...
ἡ τοῦ Δαμβέργη 'Εβδομάς ἀγῶνα συνιστᾷ
διὰ τὴν νέαν ἔκθεσιν τὴν 'Ολυμπιακὴν.
Καὶ πρῶτον μὲν, ἂν τὸ καλὸν τῶν 'Ολυμπίων θέλῃς,
πρὸς τὴν Δαμβέργην τάχιστα μίαν δραχμὴν θὰ στέλλῃς,
ἀλλὰ καὶ μὴ γνώμη σου θὰ στέλλεται συγχρόνως
περὶ τοῦ τί νὰ βραβευθῇ ἐξ ὄλου τοῦ ἀγῶνος.
Κι' ἂν γνώμην ἔγραψες καλὴν ὡς πρώτη θὰ κριθῇ,
τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ρεφενὲ ὡς γέρας θὰ δοθῇ
σ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπρότεινε ἡ βραβευθεῖσα γνώμη...
αὐτὰ λοιπὸν καὶ στείλετε πολλὰς δραχμὰς ἀκόμη.

— * —

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέαι μας εἰ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας πούναϊ κοντὰ 'στοῦ Εὐδῆ,
εἰς τῆς 'Εστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα καὶ ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Πρὸς ταῦτα δὲ θὰ εὑρετὲ τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπῆκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ ἀνδρὰ, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρὰ, — πούσαν ἄλλοτε μαμμὴ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.